



התבלין ליצר הרע

"בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה - אין אתם נמסרים בידו... ואם אין אתם עוסקין בתורה - אתם נמסרים בידו.... אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, ואם ברזל הוא מתפוצץ."

(קידושין ל, ע"ב)

לגברים, בכוח התורה לדחות ולנצח את היצר הרע, שנאמר עליו שהוא מאש, וש"אם אין הקב"ה עוזרו אינו יכול לו."

לנשים - כוח הצניעות הוא זה שמסייע להן בכך. אם נתחזק בצניעות הלבוש ובצניעות פנימית נזכה להילחם בו ולנצחו.

(והצנע לכת, על פי דברי הגאון מוילנא)

הנשק של הנשים נגד היצר הרע הוא בגדי צניעות.
(דברי החזון איש)

המרכיב העיקרי

הצניעות היא עיקר תורת האישה העבריינה. לכן היא נדרשת מאיתנו במיוחד. כך נאמר ב"שיר השירים": "הראיני את מראיך", אם אכן "מראיך נאוה", אזי, "השמיעיני את קולך, כי קולך ערב." (הרבנית אלבוים / "תפקידנו כנשים בימי הרת עולם")

לפעמים אומרים על בת, שהיא מצוינת בכל, איכותית ומשובחת, פרט לנושא ההופעה החיצונית.

למה הדבר דומה? לעוגה. אם אירעה תקלה והעוגה לא תפחה כראוי, עוד תוכלי לחתוך אותה באמצעה, למרוח קרם ולחפות על אי הצלחתה. אם נשרף מעט הציפוי העליון, תוכלי לקלף ולצפות בשוקולד... ואפילו אם לא תוכלי לתקן את המעוות, תוכלי להכין ממנה כדורי שוקולד משובחים ומוצלחים... אבל אם שמת בעוגה מלח במקום סוכר, אין לה תקנה אלא זריקה...

צניעותה של בת ואישה בישראל איננה "עוד מרכיב" באישיותה. זהו יסוד בריאותה. הקב"ה הוא זה שקבע והטביע בה את החותם "היי צנועה!" צניעות היא המרכיב העיקרי, ולא תיתכן מצוינות, כשהיא נעדרת.

פעם כשהקומקום החשמלי בביתה שבק חיים, "הודיעה" המורה מרים לבני משפחתה: "הקומקום החשמלי שלנו בסדר גמור, רק גוף החימום והתרמוסטט לא פועלים..." - הצניעות היא גוף החימום!
(פתחה בחכמה / מפניינה של המורה מרים שוב ע"ה)

הרצון והשאיפה

כאשר אמר הקב"ה לאישה בעת בריאתה "אישה צנועה", הכניס בה ובכל אחד מאיבריה את טבע מידת הצניעות ואת הרצון והאהבה לצניעות.

וכל זמן שאין האישה מרגישה בטבעה את הרצון לזה, הרי שכוח אחר, כוח היצר הרע שולט עליה ומנוע ממנה לחוש זאת.

וככל שתתגבר יותר ותכבוש את יצרה בעניין הצניעות, כן יתבטל ממנה הקושי והניסיון בעניין זה, ואז תתחיל להרגיש ולהבין את הסיפוק והעונג האמיתי שבקיום מצווה זו.
(קול קורא)

הפרוכת כסמל

"וכל אשה חכמת לב בידיה"

טו" (שמות לה, כה)

הפרוכת הייתה מין מסך שהיה תלוי בבית המקדש בין ההיכל לבין קודש הקדשים, כדי לחצוץ ולהסתיר את ארון הברית שהיה בו. הפרוכת הייתה מעין מחיצה של צניעות, אשר באה לספר לנו על חפץ שבקדושה העומד בקודש הקדשים פנימה.

דווקא הנשים נבחרו לתפקיד זה של טוויית הפרוכת. עם כל תנועת יד אומנותית אשר חיזקה והידקה את החוטים שבה

התחברו הנשים בעבותות של קדושה אל חובת חייהן, בבת עיניהן, היא הצניעות.

קשר עמוק זה שנארג בין הנשים, הצניעות והפרוכת, המשיך גם אחר כך. גם בבתי הכנסת שלנו תלויה פרוכת יפהיפה על ארון הקודש. נשים צדקניות היו נוהגות בשנותיהן המאוחרות לתרום את שמלותיהן הארוכות והרחבות לתפירת הפרוכת בבית הכנסת.

(חוברת פעילויות למדריכות "עטרת")

בבואת הפנימיות

לגבי האישה הישראלית הצניעות היא יותר מהות מאשר אופי.

לבוש, הליכות ונימוסים, כל אלה אינם אלא בבואה של פנימיותה. הצניעות הפכה חלק מטבעה וישותה, מעין סמל להווייתה. כך אמר המהר"ל מפראג: "עיקר שבח האישה ומעלתה היא הצניעות", וכן אמר החכם מכל אדם: "שקר החן והבל היופי, אישה יראת ד' היא תתהלל". כלומר: היופי, אם הוא מהווה מטרה לעצמו - הוא שקר והבל. הצניעות היא המשמשת תכשיט ונוי לאישה.

(בי קנובלוביץ' / "הצניעות - לוז האומה")

כולנו מתרגשות ביותר ב"נשמת כל חיי" בהגיענו למילים: "ואילו פינו מלא שירה כים... על כן אברים שפלגת בנו, ורוח ונשמה... הן הם יודו... וימליכו..."

כיצד ימליכו האברים את ד'! הנשמה, הרוח, הלשון - מובן תפקידם. אך שאר האברים - כיצד יתקדשו!?

לנו, בנות ישראל, הדברים קרובים ונוגעים ביותר. כי בצניעות האברים שפילג בנו ד', בהשגחה מדוקדקת על כל איבר ואיבר שברא בה: "היי צנועה, היי צנועה", בהפנמה ובהצנעה, בקיום "כל כבודה בת מלך פנימה" - בזה אנו ממליכות את ד'.

(הר' אלבוים/"תפקידנו כנשים בימי הרת עולם")

אמה של מלכות

הגות ומחשבה לנשות ישראל

- יסוד הבריאה -

